

Vypořádání podílového spoluvlastnictví

Během řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví si spoluvlastník, kterému je ukládáno, aby zaplatil druhému spoluvlastníkovi přiměřenou náhradu za vypořádávané nemovitosti, nemůže proti takovému nároku započíst jiný majetkový nárok.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 22 Cdo 1089/2007, ze dne 24.6.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně V. K., zastoupené jako obecným zmocněncem, proti žalovanému Z. K., zastoupenému advokátem, o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, vedené u Okresního soudu ve Znojmě pod sp. zn. 9 C 1598/98, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. října 2006, č. j. 17 Co 186/2005-304, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. října 2006, č. j. 17 Co 186/2005-304, a rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 16. února 2005, č. j. 9 C 1598/98-264, se ruší a věc se vrací Okresnímu soudu ve Znojmě k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Okresní soud ve Znojmě (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 16. února 2005, č. j. 9 C 1598/98-264, výrokem pod bodem I. zrušil podílové spoluvlastnictví účastníků k nemovitostem specifikovaným ve výrokové části rozsudku a tyto nemovitosti přikázal do výlučného vlastnictví žalovaného, jemuž uložil povinnost vyplatit žalobkyni 260 408,30 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku. Výrokem pod bodem II. žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení a výroky bod body III. a IV. rozhodl o náhradě nákladů řízení státu a povinnosti účastníků k zaplacení soudního poplatku.

K odvolání účastníků Krajský soud v Brně (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 18. října 2006, č. j. 17 Co 186/2005-304, rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé potvrdil vyjma výroku o výši vypořádacího podílu, který změnil tak, že uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni 400 000,- Kč; dále pak odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku ukládajícím účastníkům povinnost zaplatit České republice soudní poplatek a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

V rozsahu potvrzujícího výroku se odvolací soud ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, které shledal správnými jak po stránce skutkové, tak po stránce právní a ve vztahu k věci samé změnil toliko výrok o výši vypořádacího podílu. Při úvaze o výši vypořádacího podílu se odvolací soud učinil shodný závěr se soudem prvního stupně, který nezohlednil tvrzený vnos žalovaného z jeho výlučných prostředků (resp. finančních prostředků zapůjčených žalovanému jeho matkou) na zakoupení nemovitostí a jejich následnou rekonstrukci, neboť ve shodě se soudem prvního stupně učinil závěr, že žalovaný i přes jemu poskytnuté procesní poučení vnos neprokázal a tuto žalovaným tvrzenou skutečnost zohlednit nelze. Oproti soudu prvního stupně odvolací soud po částečném zopakování dokazování dospěl k závěru, že nelze zohlednit ani soudem prvního stupně akceptovaný vnos žalovaného ve výši 139 591,70 Kč, představující podle jeho názoru zhodnocení společných nemovitostí žalovaným ve výši vyčíslené znaleckým dokazováním. Odvolací soud zdůraznil, že uvedená částka představuje hodnotu nového materiálu a nikoliv materiál dovezený žalovaným z obce V., který mu podle jeho tvrzení zbyl z výstavby domu v P. s jeho bývalou manželkou. Podle odvolacího

soudu uvedená částka byla vynaložena na nákup nového materiálu použitého k rekonstrukci nemovitostí, přičemž ze žádného provedeného důkazu nelze dovodit, že by tyto náklady byly hrazeny výlučně žalovaným, resp. z jeho výlučných prostředků. S podrobnou argumentací obsaženou v odůvodnění odvolacího soudu pak tento uzavřel, že žalovaný svá tvrzení týkající se vnosu neprokázal. A opačný závěr soudu prvního stupně nemá oporu v provedeném dokazování. Z tohoto důvodu také změnil výši částky, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni na vypořádání jejího podílu.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (dále „OSŘ“) s uplatněním dovolacího důvodu podle § 241a odst. 3 OSŘ. Ačkoliv výslovně napadl rozsudek odvolacího soudu v plném rozsahu, konkrétní dovolací námítka uplatnil toliko k jím tvrzeným vnosům, kdy oproti odvolacímu soudu dospěl k závěru, že v rámci vypořádání podílového spoluvlastnictví k nim mělo být přihlédnuto. Ve vztahu k vnosu ve výši 139 591,70, o jehož hodnotu odvolací soud zvýšil platební povinnost žalovaného, namítal, že odvolací soud měl dostatek důkazů, které existenci jeho výlučného vnosu prokazovaly, nicméně k provedeným důkazům nepřihlédl. K druhé tvrzené investici ve výši 107 606,- Kč, představované finančními prostředky zapůjčenými od matky, namítal, že odvolací soud vůbec nezohlednil složenku prokazující úhradu této částky dne 19. 12. 1992 na účet S. s. H., s. p. na kupní cenu. Odvolací soud tedy měl akceptovat investici ve výši 139 591,70 Kč a investici v částce 107 606,- Kč. Navrhl proto zrušení napadeného rozsudku a jeho vrácení odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ve vyjádření k dovolání ztotožnila s rozhodnutím odvolacího soudu a dovolání považovala za snahu žalovaného vyhnout se jemu uložené platební povinnosti.

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání bylo podáno v zákonné lhůtě k tomu oprávněnou osobou (žalovaným) dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst. 1 písm. a) OSŘ], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) OSŘ], nebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle § 237 odst. 1 písm. b) OSŘ a jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst. 1 písm. c) OSŘ].

Ve věci bylo rozhodováno již rozsudkem soudu prvního stupně ze dne 16. 5. 2001, č. j. 9 C 1598/98-107, který byl usnesením odvolacího soudu ze dne 20. 10. 2003, č. j. 17 Co 389/2001-143, zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí ve věci však soud prvního stupně nerozhodl odlišně oproti svému prvnímu rozhodnutí ve věci v důsledku závazného právního názoru odvolacího soudu, neboť odvolací soud v kasačním rozhodnutí vytkl soudu prvního stupně procesní pochybení spočívající v porušení poučovací povinnosti podle § 118a OSŘ. Přípustnost dovolání ve smyslu § 237 odst. 1 písm. b) OSŘ tak dána není.

V části rozsudku odvolacího soudu, kde bylo rozhodnuto shodně se soudem prvního stupně, tj. tam, kde odvolací soud práva a povinnosti účastníků posoudil stejně jako soud prvního stupně, je dovolání přípustné pouze podle § 237 odst. 1 písm. c) OSŘ.

Protože dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) OSŘ je podle výslovného ustanovení § 241a odst. 3 OSŘ přípustné jen pro řešení otázek právních, je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž byla přípustnost dovolání založena podle tohoto ustanovení, toliko z dovolacích důvodů uvedených v § 241a odst. 2 OSŘ; v dovolání proto nelze uplatnit tvrzení, že rozhodnutí

vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování (§ 241a odst. 3 OSŘ). Dovolací soud tak musí vycházet ze skutkových zjištění učiněných v nalézacím řízení.

Podle § 142 odst. 1, 2 ObčZ nedojde-li k dohodě, zruší spoluvlastnictví a provede vypořádání na návrh některého spoluvlastníka soud. Přihlédne přitom k velikosti podílů a účelnému využití věci. Není-li rozdělení věci dobře možné, přikáže soud věc za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům; přihlédne přitom k tomu, aby věc mohla být účelně využita. Nechce-li věc žádný ze spoluvlastníků, nařídí soud její prodej a výtěžek rozdělí podle podílů. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud nezruší a nevypořádá spoluvlastnictví přikázáním věci za náhradu nebo prodejem věci a rozdělením výtěžku.

Ve vztahu k uplatněným dovolacím námitkám se jedná o potvrzující rozhodnutí odvolacího soudu v té části výše vypořádacího podílu, kde nalézací soudy shodně nezohlednily tvrzení žalovaného o jeho investici kvantifikované v dovolání částkou 107 606,- Kč. Zde je dovolání přípustné pouze za splnění předpokladů v § 237 odst. 1 písm. c) OSŘ, tj. pro otázku zásadního právního významu.

Při posuzování přípustnosti dovolání pro řešení otázky zásadního právního významu se ostatně předpokládá, že dovolací soud bude reagovat na právní otázku, kterou dovolatel konkrétně vymezí (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. června 2004, sp. zn. 21 Cdo 541/2004, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 7/2004, č. 132, usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. září 2004, sp. zn. 29 Odo 775/2002, uveřejněné v časopise Právní rozhledy, 2005, č. 12, str. 457 a řada dalších, implicitě též nález Ústavního soudu České republiky ze dne 20. února 2003, sp. zn. IV. ÚS 414/01, uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, C. H. Beck, svazek 29, 2003, pod pořadovým č. 23). Jestliže taková právní otázka není v dovolání určité a s dostatečnou srozumitelností vymezena, nelze žádat po dovolacím soudu, aby se jeho dovolací přezkum stal bezbřehou revizí věci, jež by se ocitla v rozporu s přezkumnými limity dovolacího řízení, danými zejména ustanovením § 242 OSŘ (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 16. prosince 2008, sp. zn. 28 Cdo 3440/2008, uveřejněné na internetových stránkách Nejvyššího soudu České republiky - www.nsoud.cz).

Dovolání v této části nevymezuje hmotně-právní otázku, kterou by dovolací soud měl přezkoumat jakožto otázku zásadního významu a taková otázka se z obsahu dovolání ani nepodává.

Dovolatel v daném směru odvolacímu soudu vytýká nesprávné hodnocení důkazů a v jeho důsledku nesprávné právní posouzení. Tím, že dovolatel na odlišných skutkových závěrech buduje jiný právní názor na otázku posouzení vlastnictví, nezpochybňuje právní posouzení věci odvolacím soudem, ale skutková zjištění, která byla pro právní posouzení věci odvolacím soudem rozhodující a uplatňuje dovolací důvod podle § 241a odst. 3 OSŘ. Tímto důvodem však přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) OSŘ založit nelze (srovnej též právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. června 2004, sp. zn. 21 Cdo 541/2004, uveřejněném v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, 2005, pod pořadovým č. C 3078 nebo nález Ústavního soudu České republiky ze dne 4. března 2009, sp. zn. II. ÚS 3005/2007, uveřejněný na internetových stránkách Ústavního soudu České republiky - <http://nalus.usoud.cz>).

Současně pak dovolatel namítá, že odvolací soud vůbec nezohlednil listinný důkaz - složenku prokazující úhradu částky na kupní cenu ve výši 107 606,- Kč. Touto námitkou tvrdí dovolatel existenci vady řízení a tím i dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a) OSŘ.

Současně pak dovolatel namítá, že odvolací soud vůbec nezohlednil listinný důkaz - složenku prokazující úhradu částky na kupní cenu ve výši 107 606,- Kč. Touto námitkou tvrdí dovolatel

existenci vady řízení a tím i dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a) OSŘ.

Současně pak dovolatel namítá, že odvolací soud vůbec nezohlednil listinný důkaz – složenku prokazující úhradu částky na kupní cenu ve výši 107 606,- Kč. Touto námitkou tvrdí dovolatel existenci vady řízení a tím i dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a) OSŘ.

K okolnostem uplatněným dovolacím důvodem podle § 241a odst. 2 písm. a) OSŘ může být při posouzení, zda je dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) OSŘ, přihlédnuto pouze za předpokladu, že jde o řešení procesní otázky zásadního významu (jedná se o střet odlišných právních názorů na výklad procesního předpisu) – (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 19. února 2008, sp. zn. 22 Cdo 3574/2006, uveřejněné v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod pořadovým č. C 5780 nebo náleží Ústavního soudu České republiky ze dne 4. března 2009, sp. zn. II. ÚS 3005/2007, uveřejněný na internetových stránkách Ústavního soudu České republiky – <http://nalus.usoud.cz> a tam uvedenou judikaturu).

Dovolatel však žádnou procesní otázku zásadního významu nevymezuje a tato se nepodává ani z obsahu dovolání, neboť případné nezohlednění listinného důkazu otázku zásadního právního významu zjevně nezakládá.

Potud dovolání přípustné není.

Z obsahu dovolání se však podává, že vůči potvrzujícímu výroku o zrušení spoluvlastnictví a přikázání předmětných nemovitostí do výlučného vlastnictví žalovaného, jakož i proti části výroku o výši vypořádacího podílu dané rozdílem mezi částkou 400 000,- Kč a žalovaným tvrzenými investicemi v částkách 139 591,70 Kč a 107 606,- Kč žalovaný výslovně dovolání podal, žádné konkrétní dovolací důvody však neuplatnil.

Podle § 241a odst. 1 OSŘ v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů se toto rozhodnutí napadá, popřípadě které důkazy by měly být provedeny k prokázání důvodu dovolání, a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

Podle § 241b odst. 3 věta první OSŘ dovolání, které neobsahuje údaje o tom, v jakém rozsahu nebo z jakých důvodů se rozhodnutí odvolacího soudu napadá, může být o tyto náležitosti doplněno jen po dobu trvání lhůty k dovolání.

Jestliže nedostatek spočívající v neuvedení dovolacího důvodu žalovaným nebyl v průběhu trvání lhůty k dovolání odstraněn, jsou dány důvody k odmítnutí dovolání vůči uvedené části rozsudku odvolacího soudu (§ 43 odst. 2 ve spojení s § 243c odst. 1 OSŘ), neboť dovolání se stalo pro existenci vad trvale neprojednatelným.

Žalovaný dále výslovně napadl výroky rozsudku odvolacího soudu, jimiž bylo rozhodnuto o nákladech řízení (mezi účastníky a státem); proti nim však není dovolání přípustné (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. ledna 2002, sp. zn. 29 Odo 874/2001, uveřejněné pod č. 4 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2003).

Přípustné pak není ani dovolání směřující proti výroku o povinnosti k zaplacení soudního poplatku; v části, v níž je tato povinnost uložena žalovanému, není dovolání přípustné objektivně (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 11. července 2007, sp. zn. 22 Cdo 2423/2007, uveřejněné v Souboru civilních rozhodnutí, C. H. Beck, pod pořadovým č. C 5231) a v části ukládající povinnost žalobkyni schází na straně žalovaného subjektivní přípustnost dovolání, neboť subjektivně je k podání dovolání legitimován účastník, jemuž byla rozhodnutím odvolacího

soudu způsobena újma odstranitelná tím, že dovolací soud napadené rozhodnutí zruší. V této části rozhodnutí odvolacího soudu však žalovanému újmu způsobena nebyla, neboť platební povinnost byla uložena žalobkyni.

Přípustným tak je dovolání podle § 237 odst. 1 písm. a) OSŘ toliko v té části, v níž odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně, tj. v části, v níž zvýšil vypořádací podíl o částku 139 591,70; dovolání je i důvodné.

Podle § 242 odst. 3 OSŘ rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny.

Dovolatel se domáhal, aby v průběhu řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví byly zohledněny investice z jeho výlučných prostředků do společné věci. Dovolací soud vychází z ustálených závěrů soudní praxe, podle kterých v řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví lze zohlednit investice do společné věci, jež byly vynaloženy některým ze spoluvlastníků, přičemž poukaz na takové investice je účastníky řízení činěn zpravidla z některého ze tří důvodů : a) pro podporu návrhu na přikázání věci do svého výlučného vlastnictví, b) vůči druhému spoluvlastníku uplatňuje požadavek na zaplacení odpovídající části investovaných finančních prostředků, jedná se o tzv. širší vypořádání, c) navrhuje započtení částky odpovídající podílu druhého účastníka na investici oproti povinnosti k zaplacení náhrady, kterou by měl zaplatit ze spoluvlastnictví vylučovanému spoluvlastníku (k tomu srovnej např. R 40/70 nebo rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 5. března 2009, sp. zn. 22 Cdo 5084/2008, uveřejněný na internetových stránkách Nejvyššího soudu České republiky - www.nsoud.cz).

Z rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 5084/2008 se pak dále podává, že pokud není nepochybné, ze kterého z možných důvodů jsou investice do společné věci v řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví uplatněny, je na soudu, aby v rámci své poučovací povinnosti (§ 5, § 43 OSŘ) účastníka vyzval k jednoznačnému upřesnění jeho procesního stanoviska k uplatněným investicím. V případě, že se účastník domáhá, aby mu příslušná část investovaných prostředků byla druhým účastníkem řízení zaplacená (uplatňuje vypořádání spoluvlastnictví v širším smyslu), je soud povinen poučit takového účastníka o náležitostech návrhu s tím, že o takovém nároku musí soud rozhodnout vždy samostatným výrokem; je vyloučeno provést zohlednění investic v rámci rozhodování o náhradě za spoluvlastnický podíl (k tomu srovnej např. R 46/91 nebo rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. dubna 2005, sp. zn. 22 Cdo 2503/2004, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod pořadovým č. C 3380).

Žalovaný v průběhu řízení před soudem prvního stupně opakovaně požadoval (podání žalovaného ze dne 5. března 2000, podání ze dne 16. února 2001), aby jím provedené investice byly zohledněny při rozhodování o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, aniž by jednoznačně vymezil, jakým způsobem se mají do vypořádání promítnout. Soud prvního stupně pochybil, jestliže žalovaného nevyzval v rámci plnění poučovací povinnosti ke konkretizaci jím uvedeného tvrzení z pohledu, zda se domáhá zaplacení příslušné částky po žalobci. Odvolací soud pak pochybení soudu prvního stupně nenapravit, zvláště, když žalovaný nesprávně s ohledem na svá tvrzení o vynaložených investicích v rámci závěrečného přednesu jeho zástupce u jednání odvolacího soudu konaného dne 11. září 2006 se domáhal, aby jím provedené investice byly započteny na částku, kterou bude povinen žalobkyni z titulu vypořádacího podílu vyplatit. Odvolací soud tím, že k pochybení soudu prvního stupně nepřihlédl a žalovaného příslušným procesním postupem nepoučil, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a) OSŘ) a k níž dovolací soud přihlíží z úřední povinnosti.

Při posouzení možnosti provedení započtení vychází dovolací soud ze své ustálené judikatury potud, že během řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví si spoluvlastník, kterému je ukládáno, aby zaplatil druhému spoluvlastníkovi přiměřenou náhradu za vypořádávané nemovitosti, nemůže proti takovému nároku započíst jiný majetkový nárok (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. července 2005, sp. zn. 22 Cdo 1927/2004, uveřejněný v časopise Soudní rozhledy, 2007, č. 4, str. 142 nebo rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 5. března 2009, sp. zn. 22 Cdo 5084/2008, uveřejněný na internetových stránkách Nejvyššího soudu České republiky - www.nsoud.cz). Uvedený závěr je odrazem argumentace, podle které má rozhodnutí o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví konstitutivní povahu, a zakládá tak práva a povinnosti teprve do budoucna. Právo na zaplacení náhrady tak vzniká spoluvlastníku až právní moci tohoto rozhodnutí a teprve proti takto existujícímu nároku lze namítat započtení.

Rozhodnutí odvolacího soudu tudíž není správné. Dovolací soud proto napadený rozsudek odvolacího soudu podle ustanovení § 243b odst. 2, 3 OSŘ zrušil a protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, v němž je soud prvního stupně vázán vysloveným právním názorem dovolacího soudu ve smyslu § 243d odst. 1 věta první OSŘ.

V dalším řízení bude na soudu prvního stupně, aby vyzval žalovaného s odpovídajícím procesním poučením k jednoznačné konkretizaci, zda uplatňuje nárok na vypořádání podílového spoluvlastnictví v širším smyslu a v kladném případě jej poučil o náležitostech takového návrhu postupem podle § 43 OSŘ s tím, že při uplatnění tohoto nároku se jím bude zabývat z věcného hlediska. Z procesního hlediska pak dovolací soud dodává (ve vztahu k závěru odvolacího soudu o neprokázání žalovaným tvrzených investic), že podle stávající úpravy poučovací povinnosti v občanském soudním řádu je možno učinit závěr o neprokázání rozhodných skutečností pouze v případě řádného poučení podle § 118a odst. 3 OSŘ. Jestliže by pak žalovaný jím tvrzené investice prokázal, bude na nalézacích soudech, aby se jejich posouzením zabývaly z věcného hlediska tak, jak se jejich výklad podává z ustálené judikatury (k tomu srovnej např. R 37/82 a přehled použitelné judikatury v publikaci : Podílové spoluvlastnictví v občanském zákoníku, 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2008, str. 134 - 136).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společenství vlastníků jednotek](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)